

ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ

ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาด่านเกวียน

ผู้เขียน

นางสาวเบญจพร บ่อยกระโทก

ปริญญา

เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ

รศ.วัชร ฤกษ์กานนท์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ผศ.ดร.ปิยะลักษณ์ พุทธวงศ์

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ ประการแรก เพื่อศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่เกิดจากอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาในตำบลด่านเกวียน อำเภอโชคชัย จังหวัดนครราชสีมา ประการที่สอง เพื่อศึกษาผลกระทบด้านสุขภาพที่เกิดจากอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาในตำบลด่านเกวียน อำเภอโชคชัย จังหวัดนครราชสีมา โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการที่ขึ้นทะเบียนชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการเครื่องปั้นดินเผาตำบลด่านเกวียนจำนวน 81 ราย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย ในการวิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมสำหรับการวิเคราะห์ผลกระทบด้านสุขภาพ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการหรือแนวทางทฤษฎี เพื่อหาดัชนีทุนสุขภาพ

ผลการศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ในช่วง 60,001-120,000 บาทต่อปี โดยมีรายได้เฉลี่ยเท่ากับ 186,903.70 บาทต่อปี ซึ่งมากกว่ารายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีของประชากรอำเภอโชคชัยที่มีค่าเท่ากับ 56,283.53 บาทต่อปี โดยรายได้ที่มาจากการประกอบอาชีพส่วนใหญ่มีส่วนช่วยแบกรับภาระค่าใช้จ่ายในครัวเรือน ในด้านค่าอาหาร และ ทุนหมุนเวียนในอาชีพ ซึ่งรายจ่ายที่เกิดขึ้นจะมีลักษณะเป็นรายจ่ายประจำวัน จ่ายครั้งละไม่มากนัก ในส่วนของการออมนั้นส่วนใหญ่มีการเก็บออมในรูปแบบของเงินสด มีเงินออมอยู่

ในช่วง 20,001-30,000 บาทต่อปี โดยมีเงินออมเฉลี่ยเท่ากับ 27,044.44 บาทต่อปี ซึ่งมากกว่าเงินออมเฉลี่ยต่อคนต่อปีของประชากรจังหวัดนครราชสีมาที่มีค่าเท่ากับ 5,579 บาทต่อปี ในส่วนของภาวะหนี้สิน ส่วนใหญ่กู้เงินจากกองทุนหมู่บ้าน มีรายจ่ายหนี้สินอยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาทต่อปี โดยมีรายจ่ายหนี้สินเฉลี่ยเท่ากับ 34,863.64 บาทต่อปี ซึ่งมากกว่ารายจ่ายหนี้สินเฉลี่ยต่อคนต่อปีของประชากรจังหวัดนครราชสีมาที่มีค่าเท่ากับ 9,607.89 บาทต่อปี ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เห็นว่าอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผามีผลกระทบต่อ การเคลื่อนย้ายแรงงานเข้ามาในท้องถิ่น แต่ไม่มีผลต่อการเคลื่อนย้ายแรงงานออกนอกท้องถิ่น และผู้ประกอบการส่วนใหญ่เห็นว่า อุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาส่งผลกระทบต่อครอบครัวผู้ประกอบการในทางที่ดีขึ้น ตามลำดับดังนี้ ชื่อเสียงของหมู่บ้านดีขึ้น ความภูมิใจต่อหมู่บ้านมากขึ้น การศึกษาของบุตรดีขึ้น การรวมกลุ่มทางสังคมดีขึ้น การเลี้ยงดูบุตรดีขึ้น และการเลี้ยงดูผู้สูงอายุดีขึ้น

ผลการศึกษาผลกระทบต่อด้านสุขภาพ พบว่าต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ของการเจ็บป่วย เนื่องจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาโดยวิธีการทุนมนุษย์ มีต้นทุนเฉลี่ยรวมทั้งหมดเท่ากับ 3,742.48 บาทต่อคนต่อปี ซึ่งประกอบด้วยต้นทุนทางตรง ต้นทุนทางอ้อม และต้นทุนการซื้ออุปกรณ์ป้องกัน โดยต้นทุนทางตรงมีค่าเท่ากับ 1,290.20 บาทต่อคนต่อปี ต้นทุนทางตรงที่มีค่ามากที่สุดคือ ต้นทุนค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยใน รongลงมาคือค่ายารักษาโรค ค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยนอก และ ค่าเดินทาง ต้นทุนทางอ้อมมีค่าเท่ากับ 1,866.57 บาทต่อคนต่อปี โดย ต้นทุนทางอ้อมที่มีค่ามากที่สุด คือ รายได้ของผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการเจ็บป่วย รongลงมา คือรายได้ของญาติผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการดูแลผู้ป่วย และ ค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจของผู้ป่วยและญาติ และ ต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกัน มีค่าเท่ากับ 585.71 บาทต่อคนต่อปี

Independent Study Title   The Economic and Social Impacts of Dankwian Ceramic
Industry Entrepreneurs

Author   Miss.Benjaporn Boikratok

Degree   Master of Economics

Independent Study Advisory Committee

Assoc. Prof. Watcharee Prugsiganont   Advisor

Asst. Prof. Dr. Piyaluk Buddhawongsa   Co-advisor

ABSTRACT

There are two objective for this study. First is to examine the socio - economic impacts generated by the ceramic industry in Tambon Dankwian, Chokechai District in Nakhon Ratchasima Province. Second is to understand the health impacts caused by this ceramic industry. Information was compiled by questionnaires applied to 81 samples of business operators who had paid the fee for permit to produce Dankwian entrepreneurs. Analysis of socio – economic impacts was based on descriptive statistics including frequency, percentage and arithmetic mean. Assessment of health impacts was performed by using human capital approach to determine the costs of health.

The findings from socio – economic impacts study revealed the majority ceramic manufacturers earned income in the 60,001-12,000 baht range per year or 186,903.70 baht on the average which was higher than the 56,283.53 baht annual per capita income of Chokechai District. The income from ceramic making profession was spent mostly for household expenditure like food costs and for running the ceramic business, And spent generally so daily expenses in small sum. Saving predominantly took place in the form of cash holding in the 20,001-30,000 baht range per year or 27,044.44 baht on the

average, higher than the 5,579 baht annual per capita saving of Nakhon Ratchasima Province. Debt burden of samples under study was in the 10,001-20,000 baht range per year or 34,863.64 baht on the average, heavier than the Provincial per capita debt level at 9,607.89 baht per year. Most of the ceramic manufacturers reckoned that the industry caused the immigration of laborers to the local areas but not the outmigration and they felt that the industry had generated positive social impacts on their family in terms of better village reputation, greater pride of their own village, better schooling for children, better social group forming, improved provision of cares for children and the elderly.

The health impacts as studied by human capital approach indicated that the economic cost of sickness resulted from ceramic making industry was 3,742.48 baht per year per person on the average. The total economic cost comprised three components including direct cost, indirect cost, and prevention cost. The direct cost was calculated to be 1,290.20 baht per person per year predominantly for in-patient medical care expenses followed by expenses for medicines out-patient treatment, and for travel. The indirect cost was valued at 1,866.57 baht per person per year and the most important source of this cost was the patient's forgone due to sickness, followed by the income loss of the patient's relatives while providing patient cares, and the time cost for travel and waiting for medical examination of both patient and relative. Meanwhile the prevention cost for buying safety equipment appeared to be 585.71 baht per person per year.